

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

13 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judecătorii – Petru Moraru, Ghenadie Nicolaev, Vladimir Timofti și Nadejda Toma,

a judecat fără citarea părților, recursul în anulare, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 23 decembrie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 februarie 2016, declarat de condamnatul

Babici Boris Vasile, născut la 12 februarie 1955, originar din r-nul Rîșcani, s. Zăicani și domiciliat mun. Chișinău, str. Sarmizegetusa, 35, ap. 1.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 06.01. - 23.12.2015;

Instanța de recurs: 01.02.- 29.02.2016;

Instanța de recurs în anulare: 26.05. - 13.12.2016.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 23 decembrie 2015, Babici Boris, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 310 alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 500 unități convenționale, în sumă de 10000 lei.

2. *În fapt*, prima instanță a constatat că, în perioada 16 septembrie – 27 noiembrie 2013, inculpatul Babici Boris, avînd scopul anulării acțiunilor executorului judecătoresc Pașa Nicolae privind transmiterea silită în posesia OM „Creditera” SRL a bunului imobil amplasat pe adresa str. Columna, 105, mun. Chișinău, gajat în scopul stingerii datoriei debitoare, cunoscând cu certitudine că executarea silită a avut loc la 16 septembrie 2013, ora 11:00, a falsificat o probă în procesul civil nr. 2-6072/13, în următoarele circumstanțe.

La 16 septembrie 2013, între orele 13:53 și 15:29, a obținut de la Judecătoria Centru, mun. Chișinău încheierea nr. 2-5218/13 din 16 septembrie 2013 privind suspendarea executării titlului executoriu nr. 2-678/13, iar ulterior, pentru a demonstra instanței că executarea silită care a avut loc la 16 septembrie 2013, ora 11:00 ar fi fost efectuată de către executorul judecătoresc Pașa Nicolae cu ignorarea interdicției aplicate de către instanța judecătorească, la 27 noiembrie 2013 a prezentat în calitate de probă în cadrul dosarului civil nr. 2-6072/13 încheierea nominalizată în care, lîngă sigiliul executorului judecătoresc Pașa Nicolae, „Copia corespunde originalului” a fost aplicată inscripția „Am primit, data de 16.09.2013, ora 09:30 min”.

3. *Avocatul Buliga Ion în numele inculpatului Babici Boris*, a contestat cu recurs sentința, solicitînd casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărîri de achitare, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii și fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În susținerea recursului, apărarea a invocat că procesul de executare, este o procedură în desfășurare care implică mai multe acțiuni și în acest caz este vorba despre evacuarea care a avut loc la 16 septembrie 2013, însă procedura de executare nu era finalizată.

Chiar dacă Babici Boris ar fi prezentat încheierea din 16 septembrie 2013 executorului judecătoresc la 25 septembrie 2013, oricum executorul era obligat să suspende executarea potrivit art. 79 Cod de executare, însă, executarea a continuat, soldându-se cu încheierea contractului de vânzare-cumpărare a imobilului în litigiu la 27 septembrie 2013.

Avocatul inculpatului a menționat că însuși executorul judecătoresc, conform încheierii din 07 octombrie 2013, prezentată spre anexarea la materialele cauzei în ședința de judecată din 30 octombrie 2015, a dispus abia la acea dată încetarea procedurii de executare nr. 019-1768/13 intentată în baza documentului executoriu nr. 2-678/13 din 01 august 2013 emis de Judecătoria Centru, mun. Chișinău privind evacuarea lui Babici Boris și Babici Elena din încăperea nelocativă amplasată pe adresa str. Columna, 105, mun. Chișinău, împreună cu membrii familiei și cu bunurile ce aparțin, fără acordarea altui spațiu locativ.

Totodată, s-a dispus transmiterea silită în posesia „Creditera” SRL bunul imobil nr. cadastral 010020612201055 amplasat pe adresa str. Columna, mun. Chișinău cu suprafața de 123,5 m.p, în scopul comercializării acestuia și stingerii datoriei debitoare.

Menționează apărarea că, în cadrul procesului penal sunt prezentate chestiuni de procedură, care nicidecum nu permiteau condamnarea lui Babici Boris și anume, conform raportului ofițerului de urmărire penală al SUP a CPs Centru, Igor Țîntari din 29 aprilie 2014 se propune a nu începe urmărirea penală pe motivul că nu există fapta infracțiunii; prin ordonanța procurorului în Procuratura Centru, mun. Chișinău, Mariana Cherpec din 05 mai 2014 s-a dispus neînceperea urmăririi penale cu clasarea procesului penal pe aceleași temeuri; conform raportului ofițerului de urmărire penală al SUP a IP Centru, Igor Țîntari din 05 iunie 2014 s-a propus a nu începe urmărirea penală din motiv că, nu există fapta incriminată.

Apărarea a relevat faptul că procurorul Roman Rusu, prin ordonanța din 16 iunie 2014, a dispus începerea urmăririi penale conform elementelor infracțiunii prevăzute de art. 310 alin. (1) Cod penal și abia la 03 noiembrie 2014 procurorul Roman Rusu s-a abținut de la instrumentarea în continuare a cauzei penale în privința lui Babici Boris (f.d. 131, vol. I), dar la momentul pornirii dosarului temeiurile invocate de procuror pentru abținere deja existau.

Prin ordonanța procurorului în Procuratura Centru, mun. Chișinău, Nicolae Geru din 05 noiembrie 2014, declarația de abținere a fost acceptată, deci și procurorul ierarhic superior a constatat existența motivelor de recuzare.

La 18 noiembrie 2014, procurorul Carolina Lupașcu a întocmit primul rechizitoriu pe prezenta cauză (f.d. 139-145, vol. I), însă prin ordonanța procurorului ierarhic superior Oleg Afanasii din 20 noiembrie 2014 (f.d. 146, vol. I) s-a dispus anularea rechizitoriului și reluarea urmăririi penale, fiind ordonate efectuarea unor acțiuni de urmărire penală, care nu au fost executate în întregime.

Totodată, apărarea în susținerea recursului a invocat prevederile Hotărârii Curții Constituționale nr. 12 din 14 mai 2015 privind excepția de neconstituționalitate a art. 287 alin. (1) Cod de procedură penală (reluarea urmăririi

penale după încetarea urmăririi penale, după clasarea cauzei penale sau după scoaterea persoanei de sub învinuire), care prin extensie ar putea fi aplicabile și în cazul de față.

Mai mult, potrivit art. 16 alin. (2) Cod penal, infracțiunea discutată este clasificată drept una ușoară, iar art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, prevede că, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat 2 ani de la săvârșirea unei infracțiuni ușoare, ori, în cazul dat Babici Boris nu s-a sustras de la urmărirea penală, de la judecarea cauzei, nu a săvârșit în interiorul acestui termen oricare fapte susceptibile de a fi calificate drept infracțiuni și potrivit rechizitoriului și sentinței, inculpatul a săvârșit fapta prejudiciabilă incriminată la 27 noiembrie 2013, iar sentința a fost pronunțată la 23 decembrie 2015.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 februarie 2016, a fost admis recursul apărării, casată sentința inclusiv din oficiu și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care, procesul penal intentat în privința lui Babici Boris în baza art. 310 alin. (1) Cod penal, a fost încetat în baza art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, în legătură cu intervenirea prescripției tragerii la răspundere penală.

În motivarea soluției adoptate, instanța de recurs a menționat că, deși inculpatul nu a recunoscut vina, vinovăția acestuia este dovedită pe deplin prin: declarațiile martorilor Savin Radu, Pașa Nicolae, Baltag Virginia, Grincu Olesi; specialistului Dogot Natalia; sesizarea SRL „Creditera” (f.d. 3-6, vol. I); cererea de chemare în judecată (f.d. 7-9, vol. I); încheierea nr. 2-5218/13 din 16 septembrie 2013 (f.d. 15, vol. I); scrisoarea executorului judecătoresc Pașa Nicolae nr. 019-1768/13 din 23 ianuarie 2014 către SRL „Creditera” (f.d. 16, vol. I); descifrările telefonice de la numărul de telefon care aparținea inculpatului – 069178846 (f.d. 96-97, vol. I); procesul-verbal de examinare a descifrărilor telefonice (f.d. 105, vol. I); informația prezentată Procuraturii Centru, mun. Chișinău (f.d. 162-163, vol. I); fișa de repartizare a dosarului nr. 2-5218/13 în Programul integrat de gestionare a dosarelor (f.d. 164, vol. I).

Astfel, instanța de recurs a menționat că, prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Instanța de recurs a conchis că, prima instanță corect a stabilit faptul că, din informația judecătorului Djeta Chistol, prezentată Procuraturii Centru, mun. Chișinău și explicațiile specialistului Dogot Natalia făcute în cadrul cercetării judecătorești, din fișa de repartizare, cererea reclamantului Babici Boris privind contestarea acțiunilor executorului judecătoresc, depusă la 09 septembrie 2013, a fost înregistrată în Programul integrat de gestionare a dosarelor la 16 septembrie 2013, ora 13:53, fiindu-i atribuit numărul electronic 20-2-10889 16092013 și numărul manual 2-5218/13.

Astfel, încheierea privind suspendarea executării documentului executoriu, în care a fost indicat numărul manual al dosarului 2-5218/13, nu putea fi emisă de către judecător mai devreme decât ora înregistrării dosarului - 13:53.

Mai mult, fiind examinate descifrările convorbirilor telefonice de pe numărul telefonului mobil al inculpatului 069178846, instanța de recurs a reținut că în

dimineața zilei de 16 septembrie 2013, acesta s-a aflat în apropierea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău doar în intervalul de timp 10:50 - 11:16, respectiv nu putea obține de la instanță încheierea până la ora 09.30.

În acest sens, lipsind temeinicia argumentelor invocate de către avocatul inculpatului în ceea ce privește emiterea de către prima instanță a unei sentințe ilegale, bazată pe o interpretare eronată, iar nerecunoașterea vinovăției de către inculpatul Babici Boris, instanța de recurs a considerat-o drept o metodă de apărare.

Instanța de recurs a respins poziția apărării prin care se susține că, în procesul penal sunt prezente anumite chestiuni de procedură care nicidecum nu permiteau condamnarea lui Babici Boris și anume: raportul ofițerului de urmărire penală al SUP a CPs Centru, Igor Țîntari din 29 aprilie 2014, ordonanța procurorului Mariana Cherpec din 05 mai 2014, a raportului ofițerului de urmărire penală al SUP a CPs Centru, Igor Țîntari din 05 iunie 2014, ori prima instanță verificând minuțios probele din dosar, legal și întemeiat a constatat că toate acestea au fost obținute în conformitate cu prevederile legale.

În aceeași ordine de idei, instanța de recurs a respins și argumentul invocat de apărare cu privire la faptul că, toate actele procesuale pun la îndoială însăși legalitatea și temeinicia pornirii urmăririi penale pe caz, ori, aceste acte nu au fost contestate conform prevederilor legale.

Astfel, versiunea inculpatului potrivit căreia în dimineața zilei de 16 septembrie 2013 el a primit încheierea nominalizată de la judecătorul Djeta Chistol și a prezentat-o la biroul executorului Nicolae Pașa, instanța de recurs a considerat-o neîntemeiată, deoarece această versiune este în contradicție cu circumstanțele cauzei stabilite obiectiv în cadrul cercetării judecătorești, mai mult, în opinia instanței de recurs, această versiune a fost expusă cu scopul de a justifica inscripția de pe textul încheierii „Am primit, 16.09.2013, ora 09.30”, care reprezintă proba prezentată instanței de judecată pentru a demonstra că executorul judecătoresc, cunoscând despre existența încheierii de suspendare a executării documentului executoriu, a continuat executarea și a întreprins acțiuni de evacuare din imobil.

În final, cu trimitere la prevederile art. 60 alin.(1) lit. a) Cod penal, precum și art. art. 332 alin. (1), 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, instanța de recurs a enunțat că, potrivit art. 16 alin. (2) Cod penal – infracțiunea discutată este clasificată drept una ușoară, iar potrivit rechizitoriului și sentinței, inculpatul Babici Boris a săvârșit fapta infracțională până la 27 noiembrie 2013, astfel fiind expirat termenul de 2 ani de tragere la răspundere penală pentru fapta dată și în cazul dat Babici Boris nu s-a sustras de la urmărirea penală, de la judecarea cauzei, nu a săvârșit în interiorul acestui termen oricare fapte susceptibile de a fi calificate drept infracțiuni, respectiv procesul penal intentat în privința lui Babici Boris în baza art. 310 alin. (1) Cod penal, a fost încetat în baza art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, în legătură cu intervenirea prescripției tragerii la răspundere penală.

5. Condamnatul Babici Boris, în temeiul art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, a declarat recurs în anulare, solicitând casarea deciziei instanței de recurs, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare.

Cu referire la erorile acuzării.

Făcînd referire la prevederile art. art. 8 alin. (3), 281 alin. (2) Cod de procedură penală, condamnatul a specificat că, conform rechizitoriului Babici Boris

a fost învinuit precum că: „în perioada de timp 16 septembrie – 27 noiembrie 2013, Babici Boris, având scopul anulării acțiunilor executorului judecătoresc a prezentat în calitate de probă în cadrul dosarului civil nr. 2-6972/13 încheierea nominalizată în care, lângă sigiliul executorului judecătoresc Nicolae Pașa, „Copia corespunde originalului” a fost aplicată inscripția „Am primit, data de 16.09.2013, ora 09:30 min”, însă, în drept, acuzarea l-a învinuit pe Babici Boris în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 310 alin. (1) Cod penal - *falsificarea probelor* în procesul civil de către un participant la proces.

Prin urmare, în opinia recurentului se observă că, Babici Boris **a fost învinuit că anume a prezentat o probă în dosar civil, dar nu că a falsificat-o**, astfel, învinuirea care a fost înaintată lui Babici Boris este una neclară și divergentă, adică dubioasă, care a afectat dreptul condamnatului de a cunoaște în mod clar pentru ce faptă este învinuit, adică dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare (art. 6 § 1 și 3 din CȚEDO).

Totodată, acuzarea s-a eschivat să indice în fapt cine anume ar fi aplicat pe încheierea dată inscripția „Am primit, data de 16.09.2013, ora 09:30 min”, necătînd că Babici Boris este acuzat în drept de falsificarea probelor în procesul civil.

Deci, învinuirea imputată lui Babici Boris nu a fost susținută prin probe de către procuror în volumul declarat și în același timp, însăși acuzarea se contrazice prin rechizitoriul formulat.

Cu referire la erorile primei instanțe.

Făcînd referire la prevederile art. art. 325 alin. (1), 384 alin. (3), 385 alin. (1) pct. 1), 2), 389 alin. (2), 394 alin. (1) pct. 1), 2) Cod de procedură penală, condamnatul a invocat că, prima instanță, constatînd în fapt că „în perioada de timp 16 septembrie 2013 – 27 noiembrie 2013, Babici Boris a prezentat în calitate de probă în cadrul dosarului civil nr. 2-6972/13 încheierea vizată, instanța în mod divergent l-a condamnat pe Babici Boris în baza art. 310 alin. (1) Cod penal, adică precum că ultimul a falsificat proba.

Prin urmare, prima instanță nu era în drept să-l condamne pe Babici Boris pentru fapta de prezentare a probei, deoarece art. 310 alin. (1) Cod penal, prevede răspunderea penală pentru fapta de falsificare a probei.

Potrivit doctrinei penale, condamnatul a adăugat că, latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 310 alin. (1) Cod penal, constă în fapta prejudiciabilă exprimată în acțiunea de falsificare a probelor, iar falsificarea probelor nu trebuie confundată cu prezentarea probelor false.

Nu poate fi aplicată răspunderea în baza alin. (1) art. 310 Cod penal, față de persoana care doar prezintă probele false, nu și falsifică probele.

Deci, prima instanță în viziunea recurentului, nu a judecat cauza conform prevederilor legii menționate, prin ce a încălcat dreptul lui Babici Boris la un proces echitabil.

Cu referire la erorile instanței de recurs.

Făcînd referire la prevederile art. art. 444 alin. (1) pct. 6), 7), 448 alin. (1) Cod de procedură penală, precum și pct. 18, 31 din Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 9 din 30 octombrie 2009 „Cu privire la judecarea recursului ordinar în cauza penală”, condamnatul a specificat că, instanța de recurs a încălcat prevederile de drept menționate, ori, conform părții descriptive a deciziei instanței de recurs, aceasta nu a reacționat la erorile de drept care au avut loc la judecarea

cauzei în prima instanță, a repetat aceste erori și a susținut motivarea din sentință, doar că a dispus încetarea procesului penal conform art. 60 Cod penal.

În opinia recurentului, instanța de recurs urma să constate că sentința nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că motivarea soluției contrazice dispozitivul sentinței, dar și că în acțiunile lui Babici Boris nu au fost întrunite elementele infracțiunii incriminate, pe lângă aceasta, instanța de recurs a încetat procesul penal intentat în baza art. 310 alin. (1) Cod penal, însă în dispozitivul deciziei nu a indicat cine anume este recunoscut vinovat.

Prin urmare, instanța de recurs odată ce nu a observat erorile primei instanțe, rezultă că nu a rezolvat problemele de drept apărute la judecarea recursului, iar încălcările normelor procesuale penale, comise de instanțele de judecată, lezează dreptul lui Babici Boris la un proces echitabil și dreptul la apărare prevăzut la art. 6 din CȚEDO, fiind prezentă o învinuire neclară și lipsa de motivare adecvată cerințelor legii într-o hotărâre judecătorească, ce constituie un viciu fundamental care a afectat hotărârea și reprezintă erori de drept care permit redeschiderea procesului penal.

6. Judecând recursul în anulare declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Conform art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată, inclusiv când Curtea Europeană a Drepturilor Omului informează Guvernul Republicii Moldova despre depunerea cererii.

Viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea pronunțată potrivit dispoziției art. 6 pct. 44) Cod de procedură penală, este o încălcare esențială a drepturilor și libertăților garantate de CȚEDO, de alte tratate internaționale, de Constituția Republicii Moldova și de alte legi naționale.

În temeiul art. 448 alin. (1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs.

Reieșind din dispozițiile art. 449 alin. (2) Cod de procedură penală, decizia instanței de recurs trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au condus, după caz, la respingerea sau admiterea recursului, precum și motivele adoptării soluției.

Colegiul penal constată că aceste prevederi legale, deși sînt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea prezentei cauze în ordine de recurs.

Articolul 314 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că, instanța de judecată este obligată, în cursul judecării cauzei, să cerceteze nemijlocit, sub toate aspectele, probele prezentate de părți sau administrate la cererea acestora, inclusiv după caz să audieze inculpații, părțile vătămate, martorii, să cerceteze corpurile delict, să dea citire rapoartelor de expertiză, proceselor-verbale și altor documente, precum și să examineze alte probe.

Potrivit art. 93 Cod penal, în procesul penal dovezile care duc la realizarea cunoașterii poartă demunirea de probe, adică elementele de fapt dobîndite în modul stabilit de Codul de procedură penală care servesc la constatarea existenței sau a

inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei.

Datele de fapt care se conțin în mijloacele de probă enunțate în norma amintită supra, prin ele însele nu pot fi recunoscute ca probe, or, pentru ca aceste date să fie recunoscute în calitate de probe, ele trebuie să dispună de anumite proprietăți juridice, care sunt **în primul rând admisibilitatea**, iar ulterior relevanța, concludența și utilitatea.

După sursa din care provin, probele pot fi divizate în: probe imediate și probe mediate. Probele imediate mai sunt numite și probe nemijlocite sau probe primare care sunt conținute din sursele originare, o astfel de probă este declarația unui martor ocular, care relatează despre faptele pe care le-a perceput, conținutul procesului-verbal de examinare a corpurilor delictive, **originalul unui înscris**, iar probele mediate numite și mijlocite sau secundare sunt obținute dintr-o altă sursă decât originară.

Pentru ca anumite date de fapt să fie recunoscute în calitate de probă, este necesar de a respecta anumite reguli în probațiunea penală, la caz, pentru ca documentele să fie recunoscute în calitate de mijloc de probă, obligatoriu trebuie să existe date care indică sursa lor de proveniență.

Conform art. 95 alin. (2) Cod de procedură penală, chestiunea admisibilității datelor în calitate de probe o decide organul de urmărire penală, din oficiu sau la cererea părților, ori, după caz, instanța de judecată.

Raportînd cele enunțate supra la speța deferită judecării, Colegiul penal relevă că, prima instanță la judecarea cauzei, a comis o eroare de drept, care se exprimă prin faptul că, la etapa admisibilității probelor a fost greșit admisă în calitate de probă **copia** încheierii Judecătoriei Centru, mun. Chișinău nr. 2-5218/13 din 16 septembrie 2013 (f.d. 15, vol. I), nefiind asigurată existența unor date concrete care ar indica la sursa de proveniență a acesteia, ori, prima instanță pripit în cadrul verificării probelor prezentate de către organul de urmărire penală, a ajuns la concluzia recunoașterii datei de fapt discutate supra în calitate de probă, iar ulterior purcedînd la exercițiul coroborării acesteia cu alte probe administrate în speță, situație statuată greșit și de către instanța de recurs.

Astfel, Colegiul penal enunță că, constatarea primei instanțe, prin care se susține că, *„Chiar dacă, din lipsa originalului încheierii, nu s-a stabilit grafologic că inscripția a fost executată de către inculpat, instanța reține că anume inculpatul a prezentat această probă în instanță, cunoscînd că această inscripție nu este veridică, de aceea acțiunile în cauză cuprind toate elementele constitutive ale infracțiunii de falsificare a probelor în procesul civil, de către un participant la proces și se încadrează în dispoziția art. 310 alin. (1) Cod penal”*, este neîntemeiată, soluție greșit menținută de către instanța de recurs, care configurează în sine un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente care a afectat hotărîrea atacată.

La caz, Colegiul penal găsește aplicabilă și jurisprudența CȚEDO în cauzele *Georgios Papageorgiou c. Greciei, hotărîrea din 08 august 2003 și Dumitru Popescu c. României, hotărîrea din 26 aprilie 2007*, dat fiind că, relevanțele tangențiale ale cauzelor prezentate supra, remarcă importanța originalului înscrisului recunoscut drept mijloc de probă decisivă, care în sine permite constatarea vinovăției sau nevinovăției unei persoane, asigurînd totodată dreptul

acesteia la un proces echitabil, ori, referirea instanței de judecată, în cazul dat, la o copie a unui înscris admisă în calitate de probă, fără ca să fie verificată autenticitatea acestuia, dacă corespunde originalului, pus la baza hotărîrii de condamnare, încalcă grav dreptul lui Babici Boris la un proces echitabil prevăzut în art. 6 din CțEDO.

Prin urmare, instanța de recurs nu era în drept să-și întemeieze concluziile sale pe probele *cercetate* de către prima instanță, dacă etapa admisibilității acestora a fost viciată, ori, în sensul art. art. 24 alin. (2), 26 alin. (3) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii, respectiv, judecătorul nu trebuie să fie predispus să accepte concluziile date de organul de urmărire penală în defavoarea inculpatului sau să înceapă o judecată de la ideea preconcepută că acesta a săvârșit o infracțiune ce constituie obiectul învinuirii.

Astfel, avînd în vedere că hotărîrea primei instanțe precum și hotărîrea instanței de recurs sunt afectate de un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, prin faptul vicierii etapei admisibilității probelor, Colegiul penal lărgit conchide că, soluția reflectată în decizia contestată prin care a fost încetat procesul penal intentat în privința lui Babici Boris în baza art. 310 alin. (1) Cod penal, cu toate că se circumscrie prevederilor art. 60 alin. (1) Cod penal, nu poate fi menținută de către instanța de recurs în anulare, iar recursul de pe rol urmează a fi admis, cu casarea totală a deciziei instanței de recurs și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de recurs, în alt complet de judecată.

La rejudecarea recursului, instanța de recurs urmează să se expună asupra tuturor motivelor invocate în recurs ținînd cont de cele expuse în prezenta decizie, verificînd probele în strictă conformitate cu prevederile art. art. 93-101 Cod de procedură penală și în dependență de situația constatată să adopte o hotărîre legală și întemeiată, care să corespundă prevederilor art. 448 Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu art. art. 457, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Se admite recursul în anulare, declarat de condamnatul *Babici Boris Vasile*, se casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 februarie 2016, în propria cauză penală și se dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de recurs, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac, pronunțată integral la 26 ianuarie 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev

Vladimir Timofti

Nadejda Toma